

MÁNYA KRISTÓF

hajnalban

Ezt az erődöt sem volt érdemes lerohanni,
nincsen a cölöpkerítés mögött semmi,
csak az elpusztult törzs emlékezete.
Mindenki így érkezik meg: a rablók éhségével.
A lábak az üledékes ösztönbe süppednek.
Talán ebbe a felborult üstbe hordták fogalmaikat,
mikor őrszemeik észrevették közeledésed,
hogy tudásuk korongjait egymásba olvasszák.
Most nem több már, mint visszahűlt rideg törmelék,
neked pedig még nincsenek ötvöseid és kovácsaid.

Ma sem találtál otthont magadnak
és falkába gyúlnak az önteremtés hiénái.
Zsákmányodhoz vicsorgó félelem simul.
Kivárnak a mocsárban bujkáló istenek.

amit magammal vihetek

félreeső pillanatokat egy templomkertből
szemlélődést gondos vonalakat nagyapámhoz
barázdált papírlapokat amire múltunk rajzoltam
sűrűsödő szeretetet paraszti portákat
korhadó fákat düledező boronaházakat
vörös bicikliutakat itália kézikönyvét
eldobált cigarettacsikkeket a gabonasiló peronján
nagyamám ölelését utolsó fotót vele elköszönést
szűrületi toronyházakat sötét ablakokat
tavasz végi eufóriát gömbcsendet
rendőrparát egy jégpálya némaságát
aszfaltot járdaszegély repedéseket zuzmót
kíváncsi bolyongást a kanyargó utcákon
pléhreggelt a bütykös őrfenyők között
a királyné torz emlékezetét hajnali bódulatot
elfojtott nevetéseket peronrácsokat
guruló harmattal öntözött földeket
felhőkbe takart dombokat kék eget
mozdonyfütyöt templomerődöt
a napvárost légiókat róma békéjét
a márványcsászár utolsó ütközetét
fazsindelyes háztetőket bolyhos üde lomboldalakat
teraszos havasi legelőket kaszálókat fodros felhőket
szárazságot ürességet rozsdás kamionokat

◀ **FÁTYOL ZOLTÁN, A forrás népe, 2008, asszamlázs, vegyes technika, kb. 240x190x50 cm;**
Mérések egy aszteroidán, 2016, vegyes technika, 94x74x6 cm

várákozást kíváncsi cigányokat
 unalmas filmeket térdarabokat tükröződést
 európa ligetét a város tetőtája felett a várat
 barátaim történetét nevetéseit mosolygásom
 fehér margaréta virágcsomókat
 pitypangokat a folyópartot mólót a folyón túl
 a sziklavárat téglatemplomot luther rózsáit
 építkezéseket panorámát kastélyokat
 sárga hidat zsongó szigetet a folyóközben
 ébredés előtti metropoliszt
 műfüves teraszokat mozaikutcát tekergő vascsigákat
 hálát dühöt pénzt ölelést jókívánságokat
 törődést és kötszert rozmarin krémet
 fáslit bokaszorítót ragtapaszt szemcseppet
 naptejet segítőkész gyermeköket
 még egy utolsó hazarohanást kevés időt
 remegő lábakat elköszönéseket
 jótanácsokat füvet cigit lámpákat csavarkészletet
 az otthon szilánkjait rózsaszín lila égboltot
 villanyvezetékek egymásba sodort dróttjait
 egy víztorony sziluettjét a hegyi várost
 és a pályaudvart újból ahova megérkezem mindig
 két átmeneti állapot felejtése között

panelekből

Végül megtanultad ezt is elfogadni:
 idegenek álmában ébredni a tizenhetedik emeleten,
 kilátásként szeretni a roskadozó toronyházakat.
 És az ereszcsoarnak mózesi mozdulatát, ahogy esésvonaluk
 különválasztja a hajnali erkélyek beesett arcú dohányosait,
 és külön a tűzfalra ragasztott vörös mozaikképet
 szénbányászokról, űrhajósokról, földművelőkről.

Ismered már az éhség szertartását.
 Az *Ayasofia* kapujánál zarándokok sorai várnak
 korai feloldozást nyerni a mohóságban. Neoncsövek
 vezetnek vágyaid felé, de az első harapással
 nem árad szét benned szent bölcsesség,
 csak a hagymás gyros csípős szaga.

Számmisztikát tanultál tizennégy Kádár-kockától.
 Így könnyebb megérteni az utat
 államszocializmus és egy buszmegálló között:
 a te kálváriádban görnyedt hajléktalanok
 mormolnak imát hozzád felszállásodkor.
 Gennyező sebeikhez nem érhetsz hozzá,
 a te hatalmad nem az érintés.
 De ha mereven magad elé nézel,
 érdektelenséged hámja holnapra bőrükre nő.